

ZEMLJA.

Tujec med tujci-svojci sem k tebi pribežal —
bilá si družica;
siroten brez duše dobrotne na prsi ti padel —
bilá si mi mati;
iz tvojega srca je v dušo razboljeno dihala zdravje —
resnica;
iz Tvoje globine napil sem se sreče besed:
iskati, ljubiti, verovati.

ŽIVE BARVE.

Na jugu povsodi: cvetje, cvetje, cvetje —
na brdu, v dolini: cvetje, cvetje, cvetje —
na obronku njiv,
ob lelah vinogradov: cvetje, cvetje, cvetje —
in belo cvetje in rdeče cvetje
češenj in breskev in pisano jabolčno cvetje;
kot pisana krila prirode ves svet je,
kot oblaki obžarjeni — — —

In izza oblakov obžarjenih kukajo žarki:
triliranje ptičic: trli, trli, trli se v plan gubi;
visoko, visoko v višini jarki
klic orla kroži; iz zemlje pesem in cvet kipi.

Dvoje se rož je druga k drugi nagnilo . . .
dvoje src razodelo . . . In v prsih trpina veselje je vzknilo,
ko je širil v pesem in cvetje roké,
v padajoče cvetje koprneče roké — — —

JESEN.

Jesen,
ko rože izgorijo
in zadnje zelenje v dolini skopni . . .
Skoz križevje vej tri dekleta strmijo,
ledenih in ostrih oči
me režejo v gorke meso:
»Tudi ti!« — — —

Moja žena plane do mene: »Ječiš!« — »Ječim!
Sanjam, da list sem bled in vel
se osul
in na tla letim . . .«

France Bevk.